

การเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครูด้วยการปฐษทฤษฎีเล่าเรื่อง Enhancing Positive Communication for Teachers Through Narrative Theory

ปาริฉัตร วัฒนลักษณ์*, ประชา อินัง, เพ็ญนภา กุลนภาดล

Parichat Watjanaluck, Pracha Inang, Pennapha Koolnaphadol

ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี 20131

Department of Research and Applied Psychology, Faculty of Education, Burapha University,
Chonburi 20131 Thailand

*Corresponding author E-mail: 64920464@go.buu.ac.th

(Received: March 14 2025; Revised: April 21 2025; Accepted: April 29 2025)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปฐษทฤษฎีเล่าเรื่องที่มีต่อการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครู กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครูที่สอนระดับชั้นมัธยมศึกษา ที่มีคะแนนการสื่อสารเชิงบวกอยู่ในระดับต่ำสุด 20 อันดับแรก และทำการสุ่มเพื่อแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 10 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน โดยใช้เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบวัดการสื่อสารเชิงบวกและโปรแกรมการปฐษทฤษฎีเล่าเรื่องเพื่อเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครู โดยแบ่งออกเป็น 8 ครั้ง แต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 60 - 90 นาที ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการปฐษทฤษฎีเล่าเรื่อง กลุ่มตัวอย่างจะได้รับการวัดทักษะการสื่อสารเชิงบวก 3 ระยะ ได้แก่ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ ประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่ม และหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม และเมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทำการทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของนิวแมน-คูลส์ ผลการวิจัยพบว่า ครูที่ได้รับการปฐษทฤษฎีเล่าเรื่องในกลุ่มทดลองมีคะแนนการสื่อสารเชิงบวกสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และครูในกลุ่มทดลองมีทักษะการสื่อสารเชิงบวกในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่าการปฐษทฤษฎีเล่าเรื่องสามารถเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครูได้ โดยใช้เทคนิคสำคัญ ได้แก่ เทคนิคช่วยให้บุคคลอธิบายปัญหาของตน เทคนิคการนำปัญหาออกสู่ภายนอก เทคนิคบทสนทนาที่เน้นการพัฒนาแนวคิดต่อชีวิตและการแสดงภาพลักษณ์ขึ้นใหม่ เทคนิคบทสนทนาที่เน้นผลลัพธ์เฉพาะตน และเทคนิคบทสนทนาที่เป็นพิธีการกำหนดนิยามใหม่ให้คุณค่า

คำสำคัญ : การสื่อสารเชิงบวก; ครู; ทฤษฎีเล่าเรื่อง

Abstract

This study aimed to examine the effects of narrative theory-based counseling on positive communication among teachers. The sample consisted of secondary school teachers with the lowest 20 scores in positive communication. The participants were randomly divided into two groups: an experimental group of 10 teachers and a control group of 10 teachers. The research instruments included a positive communication assessment tool developed by the researcher and a narrative theory-based counseling program designed to enhance positive communication among teachers. The program was conducted in eight sessions, each lasting approximately 60 - 90 minutes. The control group did not receive counseling. The participants' positive communication skills were assessed at three stages: pre-test, post-test, and follow-up. Data were analyzed using repeated-measures ANOVA, involving one between-group variable and one within-group variable. When statistically significant differences were found at the .05 level, pairwise comparisons were conducted using the Newman-Keuls method. The findings revealed that teachers in the experimental group who received narrative theory-based counseling scored significantly higher in positive communication than those in the control group at both the post-test and follow-up stages. Additionally, the experimental group showed significant improvements in positive communication skills from the pre-test to both the post-test and follow-up stages, with statistical significance at the .05 level. In conclusion, narrative theory-based counseling effectively enhances positive communication among teachers. Key techniques include assisting the person describe the problem, externalizing the problem, scaffolding conversation, conversations that highlight unique outcomes and definitional ceremonies.

Keywords : positive communication; teachers; narrative theory

บทนำ

การสื่อสารมีความสำคัญต่อมนุษย์และสังคม เพราะเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการดำรงอยู่ของคนในสังคม การสื่อสารเป็นเครื่องมือที่เชื่อมโยงสมาชิกในสังคม ส่งเสริมให้เกิดการแบ่งปันประสบการณ์ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน สามารถขยายขอบเขตความรู้และประสบการณ์ในด้านการเรียน การทำงาน หรือแม้แต่การดำรงชีวิต นอกจากนี้การสื่อสารยังทำให้ผู้ส่งสารได้รู้จักตนเองมากยิ่งขึ้นเนื่องจากคู่สื่อสารจะเป็นดังกระจกเงาส่องสะท้อนให้ผู้ส่งสารรู้จักและเข้าใจตนเอง ขนิษฐา จิตแสง (2563 : 14) การสื่อสารเปรียบเสมือนดาบสองคมมีทั้งทางบวกและทางลบ ดังนั้นการสื่อสารมีบทบาทสำคัญกับมนุษย์ในทุกมิติ และทุกสาขาอาชีพ

จากการศึกษา Ponmanee (2543 อ้างถึงใน บุณรอด โชติวชิรา, 2564) พบว่า การสอนของครูประสบปัญหาด้านการสื่อสารกับนักเรียน ครูดูแลนักเรียนไม่ทั่วถึง ครูไม่ให้ความสนใจหรือให้ความสนใจและให้ความสำคัญต่อนักเรียนบางคนบางกลุ่มมากเกินไป ครูไม่เต็มใจจะตอบคำถามและแสดงอาการเบื่อหน่ายเมื่อต้องตอบคำถามซ้ำ ๆ นอกจากนี้ด้านปฏิสัมพันธ์ทางวาจาครูใช้เทคนิคการต่อว่า บ่น ตีตึงนักเรียน เพื่อที่จะทำให้เกิดผลบวก ซึ่งผลที่ได้คือนักเรียนยอมรับผิดและขอโทษ แสดงให้เห็นว่าครูยังขาดวิธีการที่ดีและมีการสื่อสารที่ค่อนข้างตรงไปตรงมา ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 20 คน ระหว่างวันที่ 23 สิงหาคม ถึงวันที่ 15 กันยายน พ.ศ. 2566 พบว่า นักเรียนมีความคิดว่าครูไม่เข้าใจ และไม่สนใจ ครูมีความสนใจและให้ความสำคัญกับนักเรียนเฉพาะกลุ่ม มักมีการรื้อฟื้นเรื่องเก่า ๆ มาตำหนิและตัดสิน มักโดนจับผิดบ่อย ๆ ใช้คำพูดเหน็บและนำข้อด้อยมาล้อเป็นเรื่องตลกขบขัน ทำให้รู้สึกอาย บางครั้งครูใช้อารมณ์และบ่น รู้สึกเสียใจและโกรธแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ จึงทำตามครู บางทีเครียดมากก็จะระบายกับเพื่อน ๆ ในโซเชียล เพราะตรงนั้นมีคนเข้าใจมากกว่า สิ่งที่นักเรียนอยากให้ครูปรับเปลี่ยนคือ การรับฟังให้มากขึ้น คุยกันด้วยเหตุผลมากขึ้น และในขณะเดียวกันผู้วิจัยได้สำรวจความคิดเห็นด้านการสื่อสารของครู จำนวน 20 คน พบว่า ครูมีการยอมรับว่าใช้วาจาตึงและบ่น โดยครูให้เหตุผลเนื่องจากต้องการตักเตือน สั่งสอนเพียงเพราะมีเจตนาที่ดีและหวังดีต่อนักเรียน ต้องการให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียน และปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนได้ดี อีกทั้งวิธีการที่ครูใช้เป็นวิธีการที่ใช้มาตลอดและได้ผลลัพธ์ที่รวดเร็ว นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทันที ครูมีความรู้สึกเสียใจที่ถูกรักนักเรียนพาดพิงถึงในแง่ลบที่ไม่เหมาะสม รู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง จากผลการสำรวจข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่าการสื่อสารของครูกับนักเรียนมีความคลาดเคลื่อนจากกันอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากในมุมมองของครูคือการใช้การสื่อสารแบบตึงเป็นการให้การช่วยเหลือเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมเชิงบวก ในขณะที่นักเรียนกลับมองเป็นความรู้สึกด้านลบก่อให้เกิดความรู้สึกเสียใจและอารมณ์โกรธ

จากข้อมูลข้างต้นพบว่าการติดต่สื่อสารของครูกับนักเรียนมักจะเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคหลายประการที่ส่งผลให้การสื่อสารด้วยประสิทธิภาพหรือล้มเหลว ครูใช้ถ้อยคำและภาษาที่รุนแรงเพื่อก้าวโทษ ตำหนิ ตีความ ตัดสินหรือวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อจิตใจและความรู้สึกของนักเรียน ทำให้เกิดปัญหาระหว่างครูกับนักเรียน จนอาจส่งผลให้เกิดการกลั่นแกล้งทางวาจาทางคำพูด เช่น เยาะเย้ย ตู้อก เสียตสี นินทา โทกบิดเบือน เพื่อให้เกิดความเจ็บปวดภายในจิตใจของนักเรียน การสื่อสารที่ไม่เหมาะสมย่อมนำไปสู่ปัญหาและความไม่เข้าใจกันระหว่างครูกับนักเรียน จนอาจทำให้เกิดการสูญเสียที่ร้ายแรงตามมา ในปัจจุบันมีการพบเหตุการณ์ที่สืบเนื่องจากการสื่อสารที่ล้มเหลวและก่อให้เกิดเหตุการณ์ปรกฏในข่าวเนื้อความว่าครูในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ จ. พัทลุง แจ้งให้นักเรียนลาออกเนื่องจากนักเรียนเหตุเพราะไม่มีเงินจ่ายค่าเทอมจนนักเรียนเกิดความรู้สึกไร้ซึ่งที่พึ่งพาจึงจบชีวิตตนเอง โดยมีการวิพากษ์วิจารณ์กันถึงการใช้คำพูดในการสื่อสารของครูเปรียบเหมือนฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้เด็กจบชีวิตตนเอง หรือเหตุการณ์ครูในโรงเรียนแห่งหนึ่งใน จ.บุรีรัมย์ ที่ใช้คำพูดกดดันเปรียบเปรย นักเรียนรู้สึกถูกกีดกันและไม่เป็นที่ยอมรับ มีความรู้สึกโดดเดี่ยวสะสม จนตัดสินใจจบชีวิตตนเอง (เดลินิวส์, 2565 : ออนไลน์) เหตุการณ์ข้างดังกล่าวเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการสื่อสารที่ล้มเหลวจนกลายเป็นการสูญเสียที่ร้ายแรง อีกทั้งเกิดตราบาปในใจก่อความเครียด ความรู้สึกผิดให้กับครู และครูกลายเป็นจำเลยของสังคมในที่สุด

การสื่อสารเชิงบวก เป็นกระบวนการหนึ่งของการสื่อสารเชิงสร้างสรรค์ การสื่อสารเชิงบวกสามารถสร้างความรู้สึก ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี เกิดความเข้าใจ จูงใจให้เกิดความร่วมมือ ยอมรับและเกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม เหมาะสำหรับครู แต่ในทางกลับกัน หากครูไม่สามารถสื่อสารได้อย่างตรงไปตรงมา และไม่สามารถทำให้เกิดความเข้าใจกันอย่างถูกต้องชัดเจน หรือมีการตีความผิดพลาด ย่อมส่งผลให้เกิดความขัดแย้งและสัมพันธ์ภาพที่ไม่ดีระหว่างครูกับนักเรียนได้ (พนม เกตุมาน, 2551) การปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่อง มีความเชื่อว่า อัตลักษณ์ของแต่ละบุคคลเป็นผลมาจากการปรับแต่งเรื่องราวหรือเรื่องเล่า การถ่ายทอดเรื่องราวในอดีตจะทำให้ค้นพบเรื่องราวที่เป็นปัญหาของตนเองและสร้างเรื่องราวใหม่ที่เป็นเป็นเรื่องราวในแง่บวกที่ดีและเป็นจริงขึ้นมาทดแทนก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมุมมองและอัตลักษณ์ของตนไปในทางที่ดี (เพ็ญนภา กุลนาคดล, 2565) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Nafziger, J. และ DeKruyf, L. (2556) กล่าวถึงแนวทางการให้คำปรึกษาเชิงเล่าเรื่อง (Narrative Counseling) ว่าเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพสำหรับครูแนะแนวในการช่วยเหลือนักเรียนทั้งในด้านอารมณ์ การเรียน และพฤติกรรม โดยแนวทางนี้มีรากฐานมาจาก ทฤษฎีการเล่าเรื่อง (Narrative Theory) ซึ่งมองว่ามนุษย์สร้างความหมายให้กับชีวิตผ่านเรื่องราวที่ตนเองเล่า

จากปัญหาดังที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและพบว่า การเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกจึงเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการแก้ไขปัญหา จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะการเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครู โดยใช้ปฐกษฏฐการเล่าเรื่องที่มีผู้วิจัยพัฒนาขึ้นตามกรอบแนวคิดและทฤษฎีโดยคาดหวังว่าจะช่วยให้ครูได้มีเจตคติที่ดีต่อศิษย์และมีการสื่อสารเชิงบวกกับศิษย์ได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษามลของการปฐกษฏฐการเล่าเรื่องที่มีต่อการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครู

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดการวิจัย

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยดำเนินการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างตามระเบียบมหาวิทยาลัยบูรพาว่าด้วยข้อกำหนดและแนวทางการดำเนินการด้านจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ตามรหัสโครงการวิจัย G-HU297/2566 โดยผ่านการรับรองโดยคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ที่ IRB4-017/2567 เมื่อวันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2567

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร (Population) ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย 13 โรงเรียน จำนวน 1,499 คน (สารสนเทศด้านจำนวนครูและบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดชลบุรี กระทรวงศึกษาธิการ, 2566)

สมมติฐานการวิจัย

1. ครูที่ได้รับการปฐกษฏฐการเล่าเรื่องมีคะแนนการสื่อสารเชิงบวกระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนทดลอง
2. ครูที่ได้รับการปฐกษฏฐการเล่าเรื่องมีคะแนนการสื่อสารเชิงบวกในระยะหลังและระยะติดตามผลทดลองสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในเขตอำเภอศรีราชา จำนวน 13 โรงเรียน โดยมีการได้มาของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยให้ครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษาที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยและมีใบประกอบวิชาชีพครู ทำแบบทดสอบการสื่อสารเชิงบวก โดยคำนวณจากสูตร Yamane (1973) ได้จำนวน 316 คน ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูล จำนวน 350 คน
2. ผู้วิจัยทำการคัดเลือกครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษาที่มีความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัย และมีคะแนนแบบทดสอบการสื่อสารเชิงบวกที่มีค่าคะแนนต่ำสุด จำนวน 20 คน จากหลักการของ Schumacker & Lomax (2010) ที่ว่าควรมีขนาดตัวอย่าง 10-20 เท่า ของจำนวนตัวแปรที่สังเกตได้
3. ผู้วิจัยแบ่งครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษาโดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 20 คน จากนั้นทำการสุ่มโดยการจับคู่ (Match pair) เพื่อแบ่งเป็นจำนวน

2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจำนวน 10 คน เป็นกลุ่มได้รับการปรึกษา
รายบุคคลทฤษฎีเล่าเรื่อง และกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน เป็นกลุ่ม
ที่ไม่ได้รับการปรึกษารายบุคคลทฤษฎีเล่าเรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบวัดการสื่อสารเชิงบวกเป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนา
มาจากเทคนิคการสื่อสารเชิงบวกของ พนม เกตุมาน โดยจำแนก
เทคนิคไว้ 4 ด้าน คือ การมีทัศนคติที่ดี ฟังอย่างตั้งใจ การใช้เทคนิค
การพูดและการตั้งคำถาม และการใช้อวัจนภาษาอย่างเหมาะสม
(พนม เกตุมาน, 2551) จำนวน 40 ข้อ พบว่า ค่าความเชื่อมั่น
(Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค
(Cronbach-Alpha coefficient) พบว่า ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ
อยู่ที่ 0.89 อำนาจจำแนกทุกข้อมากกว่า 0.2 แสดงให้เห็นว่า
เครื่องมือมีความน่าเชื่อถือสามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

2. โปรแกรมการปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องเพื่อเสริมสร้าง
การสื่อสารเชิงบวกสำหรับครู ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร หนังสือและ
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่อง เพื่อเป็นแนวทาง
ในการกำหนดรูปแบบของการให้การปรึกษาให้เหมาะสมกับสภาพ
ปัญหาของผู้รับการปรึกษา โดยโปรแกรมแบ่งออกเป็น 8 ครั้ง
ครั้งละ 60-90 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยมีรายละเอียดแต่ละครั้ง
ดังนี้ ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศและสร้างสัมพันธภาพ เพื่อสร้างสัมพันธภาพ
และให้ผู้รับการปรึกษาทราบวัตถุประสงค์และข้อตกลงต่าง ๆ
ครั้งที่ 2 เมื่อฉันยังเยาว์ เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาสำรวจประสบการณ์
ในอดีตที่ส่งผลถึงอัตลักษณ์ในปัจจุบัน ครั้งที่ 3 I In Me เพื่อให้ผู้รับ
การปรึกษาเข้าถึงชุดความเชื่อของตนเอง ครั้งที่ 4 Open mind
เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาเรียนรู้การปรับเปลี่ยนมุมมองของตนเอง
ที่มีต่อผู้อื่น ครั้งที่ 5 ฟังให้ได้ยินเสียงหัวใจ เพื่อเรียนรู้ความสำคัญ
ของการฟัง ครั้งที่ 6 คำพูดนั้นสำคัญไฉน เพื่อให้ผู้รับการปรึกษา
ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพูดที่เหมาะสม ครั้งที่ 7 สีหน้า
แววตา ท่าทาง ช่วยสร้างสัมพันธภาพ เพื่อให้ผู้รับการปรึกษา
ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้อวัจนภาษาที่เหมาะสม ครั้งที่ 8
ยุติการปรึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-
experimental design) ชนิด 2 กลุ่ม มีกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
โดยทำการวัดก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล
หลังสิ้นสุดโปรแกรม เพื่อศึกษาการเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวก
ด้วยการปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่อง

1. ระยะก่อนการทดลอง : ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบ
วัดการสื่อสารเชิงบวก ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เป็นคะแนน
ก่อนการทดลอง (Pre-test)

2. ระยะทดลอง : ผู้วิจัยเริ่มการทดลองโดยใช้โปรแกรม
การปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องกับกลุ่มทดลอง โดยกลุ่มควบคุมจะไม่ได้รับ
การปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่อง

3. ระยะหลังทดลอง : ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัด
การสื่อสารเชิงบวก ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังจากจบ
การทดลอง 1 เดือน เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Post-test)

4. ระยะติดตามผล : ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัด
การสื่อสารเชิงบวก ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังจากจบ
การทดลอง 1 เดือน เป็นคะแนนติดตามผล (Follow-up)

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ ประเภทหนึ่งตัวแปร
ระหว่างกลุ่ม และหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated measures
analysis of variance: one between-subjects variable and
one within-subjects variable ของ Howell (2007) เพื่อศึกษา
ผลของการเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครูด้วยการปรึกษา
ทฤษฎีเล่าเรื่อง ผู้วิจัยเสนอผลการวิจัยเป็น 3 ตอน ตามลำดับดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป และค่าสถิติพื้นฐานของคะแนน
การสื่อสารเชิงบวกของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะ
ก่อนการทดลอง ระยะหลังทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 2 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติของ
ผลหลัก ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการสื่อสาร
เชิงบวก ระหว่างวิธีการทดลอง และระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 การทดสอบผลย่อยผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน
ของคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวก ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษา
ทฤษฎีเล่าเรื่อง และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการปรึกษา ในระยะ
ก่อนการทดลอง ระยะหลังทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป และค่าสถิติพื้นฐานของคะแนน
การสื่อสารเชิงบวกของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะ
ก่อนการทดลอง ระยะหลังทดลองและระยะติดตามผล

ผู้วิจัยได้ทำการแสดงผลของข้อมูลพื้นฐานและลักษณะ
ทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง และผู้วิจัยได้ทำการจัดระเบียบข้อมูลคะแนน
การสื่อสารเชิงบวกของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คู่ (20 คน) โดย
เรียงคะแนนเป็นรายคน ตามระยะทดสอบ 3 ระยะ คือ ระยะ
ก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล จากนั้น
ทำการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยและคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
แสดงผลดังตาราง

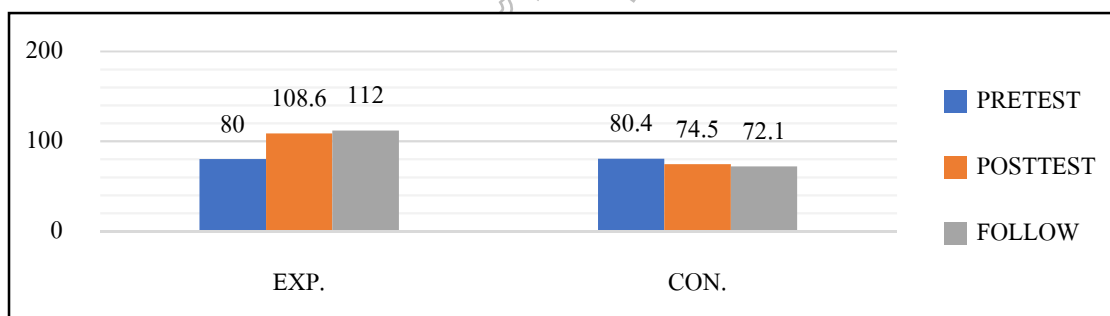

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการสื่อสารเชิงบวกของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล

No.	EXP.			No.	CON.		
	PRETEST	POSTTEST	FOLLOW		PRETEST	POSTTEST	FOLLOW
1	66	95	98	1	69	67	67
2	72	105	107	2	72	65	64
3	79	92	92	3	79	78	75
4	80	100	100	4	80	78	74
5	80	126	135	5	80	76	74
6	83	98	100	6	81	72	70
7	83	108	116	7	85	83	83
8	85	130	132	8	86	81	76
9	86	120	124	9	86	76	73
10	86	112	116	10	86	69	65
M	80.00	108.60	112.00		80.40	74.50	72.10
S.D.	6.464	13.176	14.959		5.948	6.023	5.744

จากตารางที่ 1 พบว่า ครูในกลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษา ทฤษฎีเล่าเรื่องมีค่าเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวก ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล เป็น 80.00 (S.D. = 6.464) 108.60 (S.D. = 13.176) และ 112.00 (S.D. = 14.959) ตามลำดับ

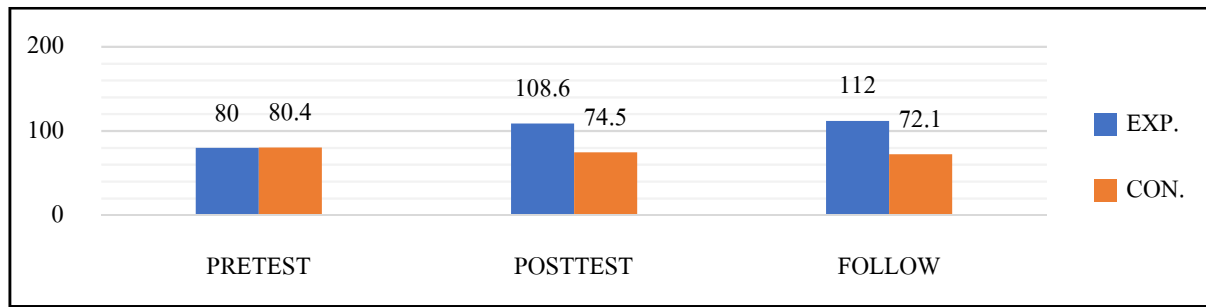
ส่วนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการศึกษามีค่าเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวก ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล เป็น 80.40 (S.D. = 5.948) 74.50 (S.D. = 6.023) และ 72.10 (S.D. = 5.744) ตามลำดับ

ภาพที่ 2 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนการสื่อสารเชิงบวกภายในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล

จากภาพที่ 1 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกระหว่างก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล ในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ย

การสื่อสารเชิงบวกในระยะหลังทดลองและติดตามผลสูงกว่า ก่อนทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกใน ระยะหลังทดลองและติดตามผลต่ำกว่าก่อนทดลอง

ภาพที่ 3 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนการสื่อสารเชิงบวกระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล

จากภาพที่ 2 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวก ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผลพบว่า ในระยะก่อนทดลอง กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกใกล้เคียงกัน ในระยะหลังทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนการสื่อสารเชิงบวกสูงกว่ากลุ่มควบคุม และในระยะติดตามผล กลุ่มทดลองมีคะแนนการสื่อสารเชิงบวกสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติของผลหลัก ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการสื่อสารเชิงบวก ระหว่างวิธีการทดลอง และระยะเวลาของการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนโดยใช้สถิติทดสอบความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measurement) ทั้งนี้ก่อนที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการสื่อสารเชิงบวก ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติ โดยทำการทดสอบ Mauchly's Test of Sphericity โดยผลการทดสอบเป็นดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบ Compound Symmetry โดยการทดสอบ Mauchly's test of sphericity

Within Subject Effect	Mauchly' W	Approx. Chi-Square	df	p	Epsilon		
					Greenhouse-Geisser	Huynh-Felde	Lower-Bound
Interval	.127	35.043	2	.000	.534	.572	.500

จากตารางที่ 2 ผลการทดสอบ Mauchly's Test of Sphericity พบว่า มีค่า Mauchly's W = .127 ค่า Chi-Square = 35.043 โดยมีค่า P-value เท่ากับ .000 ซึ่งปฏิเสธ H0 แสดงว่าความแปรปรวนไม่เป็น Compound Symmetry ซึ่งหมายถึง

ค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรตามแต่ละคู่ที่วัดซ้ำ และความแปรปรวนของตัวแปรตามในการวัดซ้ำแต่ละครั้งของวิธีการทดลองแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน ดังนั้นในการวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกอ่านผลการวิเคราะห์ที่ใช้วิธีการคำนวณแบบ Huynh-Feldt

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการสื่อสารเชิงบวก ระหว่างวิธีทดลองกับระยะเวลาการทดลอง

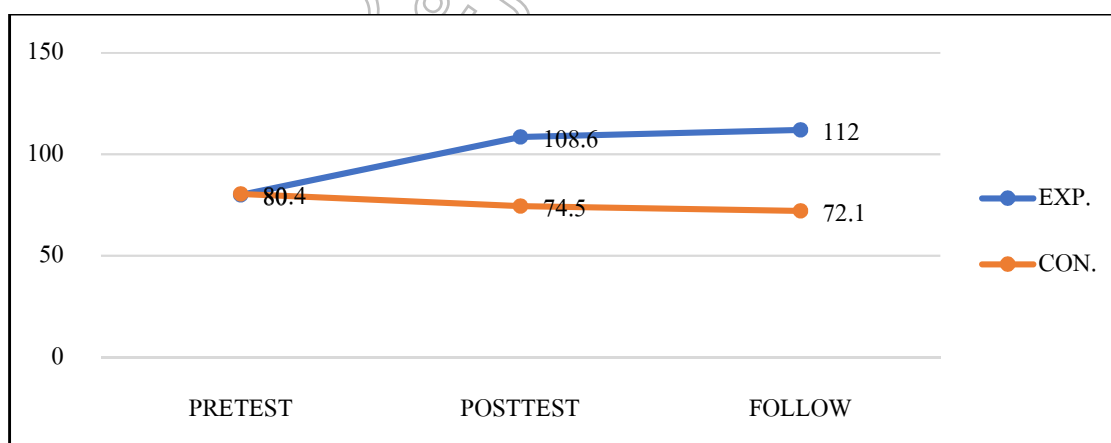
Source of Variation	SS	df	MS	F	p	η^2
Between Subjects	12818.4	19	9238.83			
Group	9028.267	1	9028.267	42.877	.000*	.704
Error	3790.133	18	210.563			
Within Subjects	7647.333	22.866	5776.518			
Interval	1796.633	1.143	1571.371	29.291	.000*	.619
Interval X Group	4746.633	1.143	4151.500	77.386	.000*	.811
Error (Interval)	1104.067	20.580	53.647			
Total	20465.733	41.866	15015.348			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวก พบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาทดสอบ (Interval) กับวิธีการทดลอง (Groups) มีค่าผลบวกของคะแนนเฉลี่ยเบี่ยงเบนของแต่ละตัวอย่างยกกำลังสอง (SS) เป็น 4746.633 มีค่าความแปรปรวนเฉลี่ย (MS) เป็น 4151.500 การแจกแจงค่าเอฟ (F) เป็น 77.386 โดยมีค่า P-value เท่ากับ .000 และมีค่าขนาดของผล (Effect size) ขนาดใหญ่ ($\eta^2 \geq 0.40$) (Cohen, 1977) แสดงว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาทดสอบ (Interval) กับวิธีการทดลอง (Groups) ส่งผลต่อคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ พบว่า ระยะเวลาทดสอบ (Interval) มีค่าผลบวกของคะแนนเฉลี่ยเบี่ยงเบนของแต่ละตัวอย่างยกกำลังสอง (SS)

เป็น 1796.633 มีค่าความแปรปรวนเฉลี่ย (MS) เป็น 1571.371 การแจกแจงค่าเอฟ (F) เป็น 29.291 โดยมีค่า P-value เท่ากับ .000 และมีค่าขนาดของผล (Effect size) ขนาดใหญ่ ($\eta^2 \geq 0.40$) แสดงว่า ระยะเวลาทดสอบ (Interval) ส่งผลต่อคะแนนเฉลี่ยคะแนนการสื่อสารเชิงบวกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยิ่งไปกว่านั้น วิธีการทดลอง (Groups) มีค่าผลบวกของคะแนนเฉลี่ยเบี่ยงเบนของแต่ละตัวอย่างยกกำลังสอง (SS) เป็น 9028.267 มีค่าความแปรปรวนเฉลี่ย (MS) เป็น 9028.267 การแจกแจงค่าเอฟ (F) เป็น 42.877 โดยมีค่า P-value เท่ากับ .000 และมีค่าขนาดของผล (Effect size) ขนาดใหญ่ ($\eta^2 \geq 0.40$) แสดงว่าวิธีการทดลอง (Groups) ส่งผลต่อคะแนนเฉลี่ยคะแนนการสื่อสารเชิงบวกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพที่ 4 กราฟปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาทดสอบ (Interval) กับ วิธีการทดลอง (Groups) ของคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวก

จากภาพที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ระยะก่อนการทดลอง กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกใกล้เคียงกัน ต่อมาในระยะหลังการทดลอง กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกแตกต่างกัน และเมื่อ

เว้นระยะ 4 สัปดาห์ พบว่า กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ยังคงมีคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกแตกต่างกัน ลักษณะของกราฟดังกล่าวแสดงว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาทดสอบ (Interval) กับวิธีการทดลอง (Groups)

ตอนที่ 3 การทดสอบผลย่อยผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวก ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษาทฤษฎีเล่าเรื่อง และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการศึกษา ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบการสื่อสารเชิงบวก ในกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล แสดงดังตาราง 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกของกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล

Source of Variation	SS	df	MS	F	p	η^2
Between Subjects	3032.800	9	336.978			
Interval	6178.400	2	3089.200	60.467	.000*	.870
Error	919.600	18	51.089			
Total	10130.8	29	3477.267			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกของกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าขนาดของผล (Effect size) ขนาดใหญ่ ($\eta^2 \geq 0.40$) ดังนั้นผู้วิจัยจึง

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกของกลุ่มทดลอง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบแบบนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls method) ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกของกลุ่มทดลองเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการทดสอบแบบนิวแมน-คูลส์

M	PRETEST 80.00	POSTTEST 108.60	FOLLOW 112.00
PRETEST	80.00	28.60*	32.00*
POSTTEST	108.60	-	3.40
FOLLOW	112.00	-	-
r		2	3
$q_{.95}(r,18)$		2.97	3.61
$q_{.95}(r,18)\sqrt{\frac{MS\ error}{n}}$		6.71	8.16

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกในระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล สูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่พบความแตกต่างในระยะติดตามผลกับระยะหลังทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบการสื่อสารเชิงบวก ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล แสดงดังตาราง 6

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผลระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

Interval	EXP.		CON.		MD	SS	df	MS	F	P	η^2
	M	S.D.	M	S.D.							
PRETEST	80.00	6.464	80.40	5.948	-.40	.800	1	.800	.021	.887	.001
POSTTEST	108.60	13.176	74.50	6.023	34.10	5814.050	1	5814.050	55.404	.000*	.755
FOLLOW	112.00	14.959	72.10	5.744	39.90	7960.050	1	7960.050	62.002	.000*	.775

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกสูงกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งในระยะหลังทดลอง และติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าขนาดของผล (Effect size) ขนาดใหญ่ ($\eta^2 \geq 0.40$)

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานข้อ 1 ครูที่ได้รับการปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องมีคะแนนการสื่อสารเชิงบวกระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนทดลอง จากผลการวิจัยพบว่า ครูที่ได้รับการปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องมีคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเชิงบวกในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนทดลองอย่างต่อเนื่อง เท่ากับ 80, 108.60 และ 112 ตามลำดับ อภิปรายได้ว่าเมื่อครูกลุ่มนี้ได้เข้ารับการปรึกษาอย่างต่อเนื่องติดต่อกันนั้น ส่งผลให้เกิดการพัฒนาตนเองด้านการสื่อสารเชิงบวกอย่างต่อเนื่องในระยะยาว จากการติดตามผลหลังจากทำการยุติการปรึกษาไปแล้ว 1 เดือน พบว่ายังคงมีทักษะการสื่อสารเชิงบวกอย่างต่อเนื่อง อธิบายได้ว่า การให้การปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องเพื่อเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกมีความยั่งยืน เป็นสิ่งที่นำมาช่วยในการเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครูและสามารถนำไปใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงกับนักเรียนได้ เห็นได้ว่าในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผล ครูที่ได้รับการปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องมีการสื่อสารเชิงบวกสูงขึ้นและมีความยั่งยืนมาจนถึงระยะติดตามผล เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อนักเรียน เกิดการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไขมองโลกในแง่ดีและเป็นกลาง มีความเข้าใจ เห็นใจ ให้โอกาสและอยากช่วยเหลือ จากกรณีที่เกิดกล่าวมาช่วยยืนยันว่าการให้การปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเล่าเรื่องเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสร้างผลลัพธ์ที่ดีและยั่งยืนต่อผู้รับการปรึกษา เสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกให้สูงขึ้น โดยเทคนิคของทฤษฎีการเล่าเรื่องช่วยกระตุ้นการเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกของผู้รับการปรึกษาให้สามารถสำรวจปัญหา สำรวจชุดความเชื่อของตนเอง การนำปัญหาออกสู่ภายนอก (Externalizing the problem) เพื่อทำการ

แยกปัญหาออกจากตัวผู้รับการปรึกษา กรณีของครูบี (นามสมมติ) เล่าว่า “ก่อนเข้าเข้ากิจกรรมนี้เราค่อนข้างเป็นคนคิดมาก เครียดกับงานและสิ่งต่าง ๆ ที่รับผิดชอบ และตัดสินใจทุกอย่างจากสิ่งที่เห็นมากกว่าหาเหตุผลว่าเพราะเหตุใดถึงเป็นเช่นนั้น ยิ่งเมื่อพบเห็นนักเรียนทำผิดระเบียบวินัย ยิ่งทำให้เครียดและไม่สนุกกับการทำงาน และอารมณ์เสียกับนักเรียนบ่อยครั้ง แต่หลังจากได้เข้ารับการปรึกษาทำให้เข้าใจตนเองและนักเรียนมากขึ้น รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่ามากขึ้นภูมิใจในอาชีพครู ยอมรับความแตกต่างและเข้าใจนักเรียนมากขึ้น ไม่ตัดสินนักเรียนในทันที จัดการกับความรู้สึกตนเองได้ดี โดยเฉพาะเมื่อต้องรับผิดชอบดูแลนักเรียน สามารถสื่อสารและดูแลนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่น่ารัก อยู่ร่วมกับนักเรียนที่มีปัญหา สามารถสื่อสารกับนักเรียนเหล่านั้นอย่างเข้าใจ รวมถึงให้การช่วยเหลือพวกเขาในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างไม่มีอคติใด ๆ สามารถรับฟังนักเรียนได้มากขึ้น แยกแยะระหว่างปัญหาที่ต้องแก้ไขกับตัวนักเรียนออกจากกันได้ดีขึ้น” สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นวลพรรณ ชันทะสีมา (2564) เรื่อง ผลการให้คำปรึกษากลุ่มด้วยทฤษฎีเล่าเรื่องต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการทางการเคลื่อนไหว พบว่าเทคนิคการเล่าเรื่องช่วยให้คนพิการสามารถสื่อสารเชิงบวกเกี่ยวกับตนเองได้ดีขึ้น และเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสารกับผู้อื่น ทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการทางการเคลื่อนไหวกลุ่มทดลองในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลกับระยะก่อนทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

สมมติฐานข้อ 2 ครูที่ได้รับการปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องมีคะแนนการสื่อสารเชิงบวกในระยะหลังและระยะติดตามผลทดลองสูงกว่าครูกลุ่มควบคุมอย่างต่อเนื่อง เท่ากับ 80.00, 108.60 และ 112.00 ตามลำดับ อภิปรายได้ว่า เมื่อครูที่ได้รับการปรึกษาอย่างต่อเนื่องติดต่อกันนั้น ส่งผลให้เกิดการพัฒนาตนเองด้านการสื่อสารเชิงบวกอย่างต่อเนื่องในระยะยาว จากการติดตามผลหลังจากทำการยุติการปรึกษาไปแล้ว 1 เดือน ก็พบว่ายังคงมีทักษะการสื่อสารเชิงบวกอย่างต่อเนื่อง อธิบายได้ว่า การให้การปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องเพื่อเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกมีความยั่งยืน เป็นสิ่งที่นำมาช่วยในการเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครูและสามารถนำไปใช้

ในชีวิตจริงได้ รู้วิธีการสื่อสารกับนักเรียนและผู้คนรอบข้างในแต่ละสถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างตนเองและผู้รับ จากกรณีดังกล่าวมาช่วยยืนยันว่าการให้การปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสร้างผลลัพธ์ที่ดีและยั่งยืนต่อผู้รับการศึกษา เสริมสร้างให้เกิดการสื่อสารเชิงบวกที่ดีขึ้น โดยเทคนิคของทฤษฎีการเล่าเรื่อง ดังเช่นเทคนิคการช่วยให้บุคคลอธิบายปัญหาของตน (Assisting the person describe the problem) ผ่านกิจกรรมเปิดประตูจากอดีตสู่ปัจจุบัน จะช่วยกระตุ้นให้ผู้รับการศึกษาได้หวนคิดถึงประสบการณ์ของตนเองในวัยเด็ก ทั้งสิ่งที่ประทับใจและไม่ประทับใจในตัวครูของตนเองในอดีต เพื่อนำประสบการณ์เหล่านั้นมาเปรียบเทียบกับนักเรียนของตนเองในปัจจุบันและเข้าใจนักเรียนของตนเองมากขึ้น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมุมมอง (Reframing) จนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพียงแค่การเสริมสร้างด้านการสื่อสารกับนักเรียนเท่านั้น แต่ยังมียุทธศาสตร์ โดยผู้รับการศึกษาสามารถจดจำและนำไปใช้ประโยชน์ในอนาคต ดังนั้นการให้การปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเล่าเรื่อง จึงเป็นวิธีที่สร้างผลลัพธ์ที่มีความยั่งยืนและมีคุณค่าต่อผู้รับการศึกษาในระยะยาว สรุปได้ว่า การปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือที่สามารถเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกให้กับครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น เทคนิคการกระตุ้นให้ผู้รับการศึกษาเล่าเรื่องให้ครบถ้วน เทคนิคการช่วยให้บุคคลอธิบายปัญหาของตน (Assisting the person describe the problem) เทคนิคการนำปัญหามาออกสู่ภายนอก (Externalizing the problem) เทคนิคบทสนทนาที่เน้นการพัฒนาแนวคิดต่อชีวิต และการแสดงภาพลักษณ์ขึ้นใหม่ (Scaffolding conversation) เทคนิคบทสนทนาที่เน้นผลลัพธ์เฉพาะตน (Conversations that highlight unique outcomes) เทคนิคบทสนทนาที่เป็นพิธีการกำหนดนิยามใหม่ให้กับคุณค่า (Definitional ceremonies) เทคนิคการสรุปและมุ่งประเด็น เมื่อนำเทคนิคดังกล่าวใช้ร่วมกับทักษะพื้นฐานของการปรึกษาทำให้สามารถเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกของครู โดยก่อให้เกิดความเข้าใจ เกี่ยวกับองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อการสื่อสาร

การเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครูด้วยการปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่อง จึงช่วยเสริมสร้างให้ครูเข้าใจตนเอง มีเจตคติที่ดีต่อศิษย์ อีกทั้งเป็นแนวทางให้ครูสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสม ก่อให้เกิดสัมพันธภาพอันดีระหว่างครูกับศิษย์ สามารถชักจูงให้ศิษย์เกิดความร่วมมือและยอมรับที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทิศทางที่เหมาะสมอย่างเข้าใจ นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเชิงบวกในระยะยาว สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Luke & Hackney (2561) การปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องมีแนวคิดสำคัญคือการแยกปัญหาออกจากตัวบุคคล การแยกตัวตนของนักเรียนออกจากปัญหาที่เผชิญ

จะทำให้ลดแรงปะทะด้านการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียนและนักเรียนเปิดใจมากขึ้น การรับฟังโดยไม่รีบสรุปหรือวิพากษ์นักเรียนทันทีช่วยให้ครูเข้าใจความซับซ้อนของประสบการณ์นักเรียน และพัฒนาทักษะการฟังอย่างลึกซึ้ง (deep listening) ซึ่งเป็นหัวใจของการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เมื่อครูนำทฤษฎีเล่าเรื่องมาใช้สม่ำเสมอ จะเกิดการเปลี่ยนแปลงในการสื่อสารกับทั้งนักเรียน ผู้ปกครอง และเพื่อนร่วมงาน ครูจะสามารถพูดถึงปัญหาหรือความท้าทายโดยไม่ลดคุณค่าของใคร และกลายเป็นผู้ที่สื่อสารอย่างสร้างสรรค์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้

1. เนื่องจากการศึกษางานวิจัยพบว่า การสื่อสารที่ล้มเหลวของครูส่งผลกระทบต่อด้านสุขภาพจิตนักเรียน โดยมีความเสี่ยงที่จะเป็นโรคซึมเศร้าในวัยรุ่น ซึ่งโปรแกรมการปรึกษาทฤษฎีเล่าเรื่องสามารถเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกสำหรับครูได้ จึงเป็นประโยชน์หากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะนำไปพัฒนาหรือประยุกต์ใช้ในการสนับสนุนการเสริมสร้างการสื่อสารเชิงบวกแก่ครูหรือบุคลากรทางการศึกษากลุ่มอื่น ๆ ต่อไป
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำแบบวัดการสื่อสารเชิงบวกไปพัฒนาต่อเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการประเมินการสื่อสารเชิงบวกของครูหรือบุคลากรทางการศึกษา เพื่อลดผลกระทบจากการสื่อสารที่ล้มเหลวที่อาจพัฒนาเป็นปัญหาสุขภาพจิตและกระทบต่อการดำเนินชีวิตได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การให้คำปรึกษาด้วยทฤษฎีเล่าเรื่อง ขณะใช้โปรแกรมผู้รับการศึกษาอาจมีการเล่าเรื่องราวนอกประเด็นที่เราต้องการ ผู้ให้การศึกษาต้องฝึกการใช้ข้อคำถามและการสรุปความที่ไม่กระทบต่อความรู้สึกของผู้รับการศึกษา เพื่อให้ผู้รับการศึกษาสามารถพูดคุยในกรอบประเด็นที่ผู้ให้การศึกษาต้องการอย่างเปิดเผยและสบายใจ
2. ควรให้ความสำคัญและระมัดระวังการใช้โปรแกรมการปรึกษาที่ทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัด เนื่องจากผู้รับการศึกษาบางรายมีความเปราะบางทางจิตใจ หากพบว่ามีผู้รับการศึกษา ดังกล่าวควรเปลี่ยนโปรแกรมให้เหมาะสมกับสถานการณ์

เอกสารอ้างอิง

ชนิษฐา จิตแสง. (2563). การสื่อสารระหว่างบุคคลจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นวลพรรณ ชันทะสีมา, วรางคณา รัชตะวรรณ, อีรศักดิ์ ศรีสุรกุล. (2564). ผลการปรึกษากลุ่มด้วยทฤษฎีการเล่าเรื่องต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการทางการเคลื่อนไหว. วิทยานิพนธ์สาขาวิทยาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ, วิทยาลัยราชสุดา, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญรอด โชติวชิรา. (2564). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารอย่างสันติในศตวรรษที่ 21 ให้แก่นักศึกษาครูภาษาไทย. วิทยานิพนธ์คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เพ็ญนภา กุลนาคดล. (2565). การปรึกษครอบครัว (Family Counseling). ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2, (พิมพ์ครั้งที่ 4). ชลบุรี: ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พนม เกตุมาน. การสื่อสารทางบวกกับวัยรุ่น. [online]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.smpkhos.go.th/news/P64041990.pdf>. 2551.
- สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดชลบุรี. สารสนเทศด้านจำนวนครูและบุคลากรทางการศึกษา. [online]. เข้าถึงได้จาก : <https://search.app/1UtNDYKuWxKfPfZx8>. 2566.
- Luke, M. A., & Hackney, S. A. Narrative counseling for professional school counselors. *Journal of School Counseling*. 16(5): 1-27. [online] Available : <https://www.jsc.montana.edu/articles/v16n5.pdf>. 2561.
- Nafziger, J. และ DeKruyf, L. Narrative counseling for professional school counselors. [online]. Available : <https://digitalcommons.georgefox.edu/gsc/10/>. 2556.